

BÚCSÚ A TRÓPUSOKTÓL

1969

HALÁLTÁNC-SZVIT

Türelem türelem türelem türelem türelem türelem
ez a menedék ez a fedezék a bunker a dekkung a futóárok az
 ürgelyuk az óvóhely (kinek vasbetonból kinek papírból)
 ez a menedék a fedezék amelyből
amelyből olykor
olykor kirohanunk
kirohanunk s az ilyen *olykorok* – oly korok! – szülik mindazt ami
ami méltóvá tesz a névre a
névre hogy KÉTLÁBÚ TOLLATLAN ÁLLAT akinek
akinek arcán ráncokká szövődnek az évek és
és útját márvány síremlékek márvány nippek márvány diadal-
 oszlopok szegélyezik s meg is látja őket ha épp bele nem
 vakult a fehérségbe
meglátja mert *vannak* mert eleitől fogva (ó volt hát *eleje?!*) eleitől
 fogva márványba faragtatott minden gyalázat minden
 dicsőség minden jótett (helyébe jót ne várj!) minden
 jótett minden rondaság minden sóhaj minden károm-
 kodás
meglátja mert nem hagy nyugtot az igazság ingere (vagy ez is
 önzés csupán?) – nem is inger: föltétlen reflex és félsz
 és düh – – indulat bizony állati indulat mely méltóvá
 tesz a *névre* – – –
Ha életnek nevezem – mondhatom: micsoda pazar élet: két nem-
 lét között ütközet s nem is egy – ahányszor szemed kinyi-
 tod reggel fityiszt mutatsz a halálnak (azzal hogy eszedbe
 se jut)

Thou hast nor youth nor age¹

Ráncok az arcon és az agykérgen barázdák és és
és üdvözlégy Incitatus szenátor a szenátorok között²

piros rózsát ha szednek pinkezsds idejében³

ah itt kocog a szenátor aki elárult egyet-mást arról mi van a föld
 alatt

miként annak illatja és meg vigasztalja

itt lépked Sir Isaac Newton aki elárult egyet-mást arról mi van
 a földön

ígyen Urunk Jézusnak öt mély sebjét gondolván

itt álmodik Wolfqanq Amadeus aki elárult egyet-mást arról mi van a föld felett

keresztfán függesztvén

ráncok az arcon és az agykérgen barázdák – micsoda pazarlás! –
s mert
mert eleitől fogva márványba faragtatott minden gyalázat minden
dicsőség minden jótett minden rondaság minden sóhaj
minden káromkodás

S MELLEME CSONTBOLTJÁN IRGALMATLAN
SARKÁVAL RUGDOS KÉT HALÁL⁴

– ráncok az arcon és az agykérgen barázdák – mert mindez a
tied már – te kétlábú – te tollatlan – te állat – aki tudod
már mennyit érsz két nemlét között

vigasztalja szívönket

s hogy minden csöpp mozdulatod gondolatod fintorod márványba
merevül – ő nem a dicsőségesbe nem a fennköltbe csak
a megszokott-rettenetesbe ami az idő

oltalmazza lelkönket

s mennyi sejtést tudást tapasztalatot bölcsességet loptak el e
földről minden halottak dallamot találmányt rímet esz-
mét szépséget színt minden halottak oroztak minden ha-
lottak

örek kárhózzattól

micsoda pazarlás DOKTOR ÚR CSAK AZT SAJNÁLOM HOGY
TELE BŐRÖNDEL MEGYEK EL⁵

síratom síratom őket szememből könny folyik alá és elmém ki-
szikkad síratom síratom őket akik megloptak
meglop minket minden halál
meglop minket minden halál
átkozom átkozom őket minden holtakat kik éltükben lassúak vol-
tak rám testálni arcukról minden ráncot agykérgükről
minden barázdát

és átkozom átkozom őket az étellel-kufárkodókat átkozom átkozom őket
ajkamon habzik a düh átkozom-átkozom őket
élet-kufárokat

ó minden életek kiket elmetszettek kufár-kezek akár a rőfre mért
pántlikát

ó minden életek kik reám-testáltatok volna reánk-testáltatok volna
– hol tartanék most hol tartanánk most nagy ég nagy
kerek ég nagy kerek kék ég

Ragadj és ments meg engem az idegenfiak kezéből, akiknek szájok hazugságot beszél s jobb kezők a halálnak jobb keze⁶

1967. szeptember 2-ára virradó éjjel az aichachi börtönben fölakasztotta magát Ilse Koch (Újsághír)

a vádlott nem rokonom a vádló nem rokonom
nem rokonom az áldozat sem tanúskodom

ego... Judeus juro per
Deum vivum⁷

ó nagy kerek kék ég élő Istennek laka ó élő Isten kinek a Föld
a kalapja – – Mützen ab!

Per Deum sanctum per
Deum Omnipotentem

a kis madár kellemetes / hangja téged magasztal
a mennydörgés – – Mützen auf!

qui fecit coelum et terram
mare et omnia quae in eis
sunt

és akkor megtelt a szánk nevetéssel nyelvünk pedig vigadozással⁸
S MELLEM CSONTBOLTJÁN IRGALMATLAN SARKÁVAL
RUGDOS KÉT HALÁL s a hetedik napon megnyugovék
megvolt már a szögesdrót meg az őrtornyok meg a barakkok
et omnia quae in eis sunt

quod in hac causa qua me
hic Christianus inculpat
innocens sum penitus et
immunis

--- királyom'

Megölte; megszeplősíté anyámat;
Ide csöppent, trónra-léptem és reményim
Közé; kihányta horgát életemre,
S minő fogással! – nem lélekbe jár,
Hogy megfizessek e karral neki?
S nem kárhozat, hogy az emberiség
E rákfenéje pusztítson tovább?'

fák rügyeztek tisztelt törvényszék ka-
kukkok csőre flauto piccolo tisztelt elnök úr vakbelet
műtöttem tisztelt közvádoló úr játszottam a Mondschein-
szonátát tisztelt vádlott úr csókolódtam tisztelt ál - - - -

et si reus sum terra me
absorbeat quae Dathan et
Abyron absorbuit

ó

é

n

é

d

ëgyën ëgy fiodum

s

u

r

o

d

u

m

piros rózsát ha szednek pinkezsdi idejében

s ne legyen nékem kétszál pünkösd-rózsa ne legyen rá szemem
és hagyjon el a türelem türelem türelem hagyjon el a
menedék a fedezék a bunker a dekkung a futóárok az
ürgelyuk a menedék a fedezék amelyből – – –
én nem akarok menekülni nem akarok menekülni mért nem le-
hettem mért nem lehetek menedék –
ó nyíljék meg a föld és absorbeat me és mindenkit velem
ki csak a föld alatt lel földi világra

et si reus sum paralysis
et lepra me invadat quae
precibus Elisaei Naaman
Syrum dimisit et Giezi
puerum Elisaei invasit

TELI BŐRÖNDDEL tisztelt törvényszék tisztelt elnök úr tisztelt
ügyész úr tisztelt vádlott úr tisztelt ál _____
jawohl – tisztelt áldozat úr félreértés volt az egész
az egész
az egész

ígyen Urunk Jézusnak öt mély sebjét gondolván

BOCSÁNATOT KÉREK

Kitől? uram! kitől? – bocsánattal
megpuhítható
a p a r a l y s i s ? a l e p r a ?

et si reus sum caducus
morbus fluxus sanguinis
et gutta repentina me tan-
gat

keresztfán függesztvén

vér vér vér vér vér folyás f l u x u s hiszen a biblia nem ismeri a
K-vitamint

vér vér vér vér két háború vére – micsoda micsoda (Compiègne – Berlin) csoda szerencse két kapitulációt micsoda micsoda szerencse két írhatott alá Keitel úr két (Compiègne – Berlin) csoda szerencse a vesztes félnek úgyszíntesenek halottai – hullái vannak a halottakat dicsőség övezi de föltámadnak a hullák hát ki-ki keressen halált magának mert a föltámadt hullák meghozzák keresetlen ó pazar élőhullaerdő vértanúgyár meddig? meddig? MELLEM CSONTBOLTJÁN IRGALMATLAN SARKÁVAL RUGDOS KÉT HALÁL láttad-e hajnalban a folyót?

Ó, lennék legalább oly nagy, miként
fájdalmam, vagy lennék kisebb nevemnél,
Vagy elfeledhetném, mi voltam én,
Vagy ne kellene tudnom, hogy mi lettem!¹⁰

et mors subitanea me rapiat
disperamquae in corpore
et anima ac rebus meis
et in sinum Abrahae
nunquam perveniam

láttad-e hajnalban a folyót? tőkésréce-anya próbáltatja fiaival az életet s látod-e sikerül s ha jön a csónak a kísérleti félelem akkor megmutatja nekik a valódi menekülést ó fiókák ehhez sem kel más csak türelem türelem türelem türelem mert tudni való hogy a halál mindig a z o n n a l i hát türelem türelem türelem türelem menedék fedezék bunker dekkung a virradat csodás csúcsos nádak hegyéből bukik alá

vigasztalja _____ szívönket

láttad-e a folyó nyüzsgő nyugalmát?

et si reus sum lex Moysi
in monte Synai ipsi data
me delet et omnis Scriptura
quae in quinque libris
Moysi scripta est me
confundat

láttad e nyüzsgő türelmet? ugye
szép?
nyelvünkről a vigadozást szánkából a nevetést kiköptük fölnyalta
a buchenwaldi szuka

oltalmazza lelkönket

s ez is ez is ez is márványba merevült sírjatos sírjatos szemetekből
könny folyják alá
üdvözlégy Incitatus szenátor a szenátorok között
s mert elképzelhetetlen mert elképzelhetetlen a poklot a poklot
a poklot a poklot a poklot a poklot a poklot el nem hiszi
senki

URAM URAM MÉRT HAGYTÁL EL ENGEM
JOBBIK FELEM A FÖLD ALÁ KERÜLT

et si istud juramentum
meum non est verum et
justum me debeat Adonai
et suae Deitatis potentia

Mert nem nyughat az eszme. Még a jobb is,
Az Istentől való is csupa kétség
S az íge ellenébe új ígét vet¹ ----

örek kárhózzattól

türelem türelem türelem türelem türelem türelem
ez a menedék a fedezék a bunker a dekkung – kétlábú – tollat-
lan – állatok – ráncok az arcon és az agykérgen baráz-
dák
és akkor megtelt a szánk nevetéssel nyelvünk pedig vi - - - - -
a m e n

¹ Thou hast nor youth nor age / But as it were an after dinner sleep / Dreaming of both (Eliot: Gerontion).
(Nem vagy ifjú, se vén / De mintha csak ebéd után aludnál, / Álmodod mind a kettőt. – Vas István ford.)
(Shakespeare szöveg)

² A szenátor: Caligula lova.

³ S alább, aláhúzva: Példák Könyve (1510), (Féja, Régi magyarság, 1941, 31.).

⁴ Csokonai

⁵ Bartók mondotta halálos ágyán (egyik orvosának, dr. Laxnek).

⁶ 144. Zsoltár, 11. v.

⁷ A ritkított betűs szöveg: Werbőczy, Tripartitum, P. III, Art. 36: Forma iuramenti Iudaeorum contra Christianos praestandi. – Az eskü magyarul: “Én... zsidó, esküszöm az élő Istenre, a szent Istenre, a mindenható Istenre, aki teremtette az eget, földet, tengereket és mindent, ami bennük van, hogy abban, amivel ez a keresztény vádol, ártatlan vagyok és büntelen. És ha hamisan esküdném, nyeljen el engem a föld, mint Dáthánt és Abyront, lepjen meg inzába és bélpoklosság, mely Elizeus könyörgésére szíriai Námánt elhagyta, és Géházi szolgájára költözött..., rohanjon meg nyavalyatörés, vérfolyás és gutaütés és azonnali halál ragadjon el, és vesszek el testben és lélekben, én és minden hozzátartozóm, hogy soha Ábrahám kebelébe ne jussak..., törüljön el a Mózes törvénye, mely a Sion hegyén kiadatott, és tébolyítson meg minden írás, mely Mózes öt könyvében megíratott. És ha ez esküm nem igaz és való, tegyen semmivé engem Adonáj és az ő isteni hatalma. Amen.”

⁸ 126. Zsoltár, 2. v.

⁹ Hamlet

¹⁰ II. Richard

¹¹ Ua.

A PRÓFÉTA

Pedig én tudtam a szót, az Igét!

Tudtam, higgyétek el! – Igaz,
már nem tudom, hogy honnan. Nem tudom,
micsoda rejtett utakon jut tudomásunkra minden, amit tudunk.
És nem tudom, csak érzem – valahogy –
a határt sejtés és tudás között;
gyermekkoromban *tudtam* a fűvet, az ágyat –
ma nem tudom már: megszoktam. Kevesebb
ez, mint a tudás? Több? Nem tudom.
Tárgyakra, fogalmakra, érzésekre emlékezem –
tudás ez vagy csak téglája a tudásnak? Nem tudom.
S honnan pattant ki az Ige?
Emlékezés, érzés, tudás, fű, ágy és minden, ami kitölti az űrt
közöttük,
születés, szerelem, halál, gabona, szép szó, vadászgép, szerelem,
hulla, gabona, kín, gyöngédség, verejték, pipacs, halál-
félelem, fű, ágy, emlékezés – érzés – tudás:
honnan pattant ki az Ige?
Fölismerés volt, az elképzelt Rendé?
Sejtés csupán, a biztonságérzet vágyáé? Nem tudom.
Ez is, az is talán – talán, hisz sejtelmekben
(mint sejtjeinkben a lassú tűz) munkál a megszokottság,
s hiába próbáltak annyian, de annyian, oly sok ideje már,

leszoktatni a vidámságról, a reményről, a hitről – hogy mégis
érdemes –, a szerelemről, a biztonság vágyáról, kised és
tagbaszakadt örömökről – a jóságról, igen, nem félek
kimondani,
hiába próbáltak annyian, de annyian, oly sok ideje már,
leszoktatni az életről, ezer fortéllyal: könnyű lét ígéretével vagy
súlyos halál kényszerével, mézesmadzaggal vagy kilenc-
farkú macskával, délibáb hatalommal, ólom rabsággal,
mert *éltünk* – s már a puszta lét is rászoktat a szerelemre,
élünk – s még mindig nem tudtuk megszokni a halált:
ennyi, amit tudunk.

Valahogy így született az Ige –
hogyan mikor? Nem tudom,
Talán még gyermekül, nem tudva, mit tudok,
őriztem, – az *enyém* volt, az én külön játékszerem,
titkom, amelyet nem akartam a felnőtteknek kiadni –:
nekik szabad volt cigarettázni, nekik mindent szabad volt – hát
nem hiányzott az Ige, nem a Megváltás: boldogok voltak!
És én tudtam a szót, az Igét,
s nem volt kivel megosztanom, s ha meg nem oszthatom, mit ér?
Most mondom ezt, hiszen valószínű,
hogyan *akkor* úgy voltam vele, – – talán
ezzel a valószínűtlen hasonlattal értethetem meg:
úgy voltam, mint ha egy darabka
tisza rádium-rögreltem volna, s rejtegetve
játszom vele, dugom, hogy meg ne lássák, mert elveszik,
s nem veszem észre, hogy napról napra fogy
és fogyása a kórt növeszti bennem, dajkálja a halálomat.

Mint minden gyermek: én is lenéztem a gyermekeket.

Őriztem az Igét s az Ige bennem a halált.

Aztán kitágult a világ, rettenetesre-nagyra.
Nagy volt s rettenetes – csak én voltam jó benne,
én és még Valaki,
s én be akartam rendezni a világot magunknak,
s hittem, hogy a Világ Boldog Lesz, ha Én Berendezem,
és boldog leszek én és még Valaki,
itt az Ige, csak ki kell mondanom,
kimondom Valakinek és már nem enyém: mindenkié,
mert kiszabadulván, végigszalad, mint száraz avaron a láng,

végig, hiszen a világnak szüksége van rá,
mert a Világ kiszáradt és mert az Ige: Láng.

Rettenetes volt, iszonyú.

Pirultam és dadogtam, habogtam, izzadtam, pirultam,
makogtam, nyekeregtem, ó, micsoda kín volt, iszonyú.

Most – szakad – meg – a – szív!

Most érzem a Végtelent s tudom, hogy a központja Én vagyok!

Most még csak egy a sok lehetséges közül, de egy perc múlva
már egyedüli!

S Ő megkérdezte:

– Fáj valami? csikar a hasikád? –

.....Mindegy – tudtam –, hiszen egy Másik
azt mondta volna:

– Csitt, szívem, hallod a tücsköket?

S egy Harmadik:

– Jaj, hogy szorít a melltartóm, gombold ki, édes!

S egy Negyedik:

– Kuss, apafej, ez nem rád tartozik!

S egy Ötödik tán szájon is vág:

– Ha kérdezlek, akkor beszélj!

S egy Hatodik:

– Mi az, tata, most találsz föl a spanyolviaszt?

S egy Hetedik s egy Nyolcadik és így tovább és így tovább,
hascikarás, tücsök, melltartó, jóakarátú pofon, spanyolviasz!

Szenvedtem? Persze. Élvezettel. Ah, a Világ! Rohadt dolog.

Nem érdemli meg az Igét. Engem se. Lámcsak, eddig is
megvolt NÉLKÜLEM! s az Ige, az *én* Igém nélkül!

Hát meglesz ezután is.

Úgy kell neki. S úgy kell nekem!

balek! kis hülye! naivista! No meg: száműzött fejedelem,
véka alá fojtott fény, disznók elé szórt gyöngy, félreismert zseni –
Krisztus az öt kenyérral s két hallal mint vendéglői
főszakács,

s ha szerencséje van, kap valami hitvány prémiumot. Aztán meg-
fűrik őt is.

S a Világ ment tovább. Bennem eltemetődött az Ige;

kezes juhocska: nyaltam a sót, hálásan, ha itatáskor

tekintetére méltatott a Pásztor,

kitapostam egy vackot a karámban,

szemhunyvva is hazataláltam,

helyem volt, meghatározott – : determinált;
este olvasgattam a *Germinált*;
szelídülj, Világ! Szokj ide.
És mocorogni kezdett az Ige.

Az Ige, igen.
Tudás, sejtelem, bölcsesség, megézés!
Az Ige mocorgott, világra vágyott – vagy csak világgá? Sebaj:
mocorgott.
S szelídült a Világ!
Jó-e? Rossz-e? – Ez is, az is.
Szép? Csúnya? – Ahogy akarom. Igen,
ahogy akarom! Rajtam áll!

(S a legfőbb bölcslet ez gyötörte,
És aludni se hagyta őt,
S fejét, amely főtt, egyre törte,
És amíg törte, egyre főtt:)*

Akar-e megváltást a világ?
S ha igen: milyen? Ahány ember, annyifélet?
Összkomfortos Megváltást? Villamosított Megváltást? Légkondi-
cionált Megváltást? Sugárhajtású Megváltást? Vajaske-
nyér Megváltást? Primór Zöldség Megváltást? Tengeralatt-
járó Megváltást? Zsebrádió Megváltást? Házastársi Puszi
Megváltást? Zenés Megváltást? Elsőosztályú Megvált-
tást? Turistaosztályú Megváltást?
Mert a Születés egyforma mind. De Temetés van Elsőosztályú,
Másodosztályú, Harmadosztályú s Kitudjamégmilyen –
egyformán születünk, de nem egyformán halunk meg: valahol itt,
a kettő között gyökeredzik a baj.

Mit kezdjek hát az Igével?

(A legfőbb bölcslet ez gyötörte
És aludni se hagyta őt,
S fejét, amely főtt, egyre törte,
És amíg törte, egyre főtt.)

* Tóth Árpád: A hóbertos apród balladája.

Bölcs voltam-e?
A bolondoknál bölcebb.
A bölcseknél bolondabb.

De még mindig *tudtam* az Igét

S mi történt közben – –
nos, ami szokott
Az étellel (Élettel?) találkoztam naponta,
megszoktuk egymást, föl se tűnt, hogy találkozunk,
néha meglepett egy kis halállal, ha lázas voltam, piramidont
adott,
néha nem hagyott aludni; szidtam; fütyült rá;
ha nagyon utáltam vagy nagyon szerettem, leöntöttem etilalko-
hollal s meggyújtottam, kék lánggal égett, melege jó volt,
aztán elmúlt, dideregtem, megmelegedtem újra,
szeszélyes volt különben, hol hamvas, mint egy szűz, hol бүdös,
mint egy kurva,
sok mindent kitalált nekem, nem unatkoztam, az igaz,
mesélt, muzsikált, pofozott, égi és földi háborúkkal gyötört,
mondta: szeressek, mondta: ne szeressek, és szót kellett
fogadnom,
ha néha szemtelen volt, rászóltam: várj csak, kisanyám, még
megvan az adum!
– Ki veled! – mondta ő.
– Minek sietni? – mondtam én.
– Ne játssz!
– Miért ne?
– Belehalsz!
– Ugyan. Játékba nem lehet
belehalni.
– Dehogynem.
– De én nem akarok! Csak akkor van halál, ha
félelem!
– Féld hát!
– Nem akarok félni! S ha nem félek: nincsen halál!
Vagy messze van. Nem is igaz. S ha igaz is: itt az adum!
– Ki veled!
– Majd. Nem sietős.
Megszoktuk egymást, szentigaz. Hébe-hóba szólt még,
hogyan jön,
hogyan jön az óra, amikor le kell szoknom róla, leintettem, múlt az
idő, valaki az ürbe röpült, valaki szült, valaki szeretett, éheztem,

ettem, megtanultam a kék eget fölöttem, meg a sírást meg a káromkodást, azt hittem, vittem valamire, azt hittem, semmire se vittem, azt hittem, fölfedeztem a rejtett utakat, melyeken tudomásunkra jut minden, amit tudunk,

jó érzés volt, biztonságos, a megszokás biztonsága volt, mert megszoktam az Igét, megszoktam, hogy VAN – – és – és – már nem emlékszem másra – – – –

Emlékezés? Érzés? Tudás? Fű? Szerelem? Sejtés? Pipacs? – fontos ez?

Csócsáld meg napjaimat, kisanyám, köszönöm, ég kék, föld zöld, pacsirta szól a fán.

Olykor kitisztul savós szemem, körülnézek a vad vidéken, kőszáli kecskék, sziklák, sasok; gyér szakállam kócolja szél, száraz ínyemre fúj homokot, leülök, elbóbiskolok.

Nap süt? Mindegy. Dörög? Na és. Öröm. Bánat. Támad. Még egy órácska. Félóráska. Tíz perc. Amennyit kisanyám ad.

Az igét – az Igét elfeledtem. És most már nincs bocsánat.

KÉNYSZERLESZÁLLÁS

Nem lett, mégse lett belőlem angyalka, tollsöprű-szárnyú, sztaniológlióriás, gyolcs-pendelyes, hercig, kicsi édes,

olyan, aminőket rettenetes módszerekkel gyártottak gólyamesegyártó nagyanyáink,

méhükkel örökké bajlódó nagyanyák, szegények, angyalgyártó kispárosok; – : mert bűnnek nem bűn, csak ama bizonyos eredendő; és isten angyalkáit szaporítani talán még erény is.

Nem lettem angyalka hát; sivalkodván, szárnyatlanul, de meg szárnyatlanul is, úgy zuhantam, bukóröplésben, íves vinnyogással, a biztonság kínzón-vakmerő erejével, mint egy berepülő-pilóta.

De nem sajnálók mást, csak a tollsöprű-szárnyat, melynek hasznát veheti az ember, ki meg akarja tisztítani e pókhálós századot.

Nem lett belőlem angyalka, szelíd, pendelyes, szöszi, ki ott lebeg a világ minden lebegő pallója fölött, hogy vízbe ne potygyanjon senki szelíd, szöszi, kicsi édes,

óvja őket a túl sok fagyitól, elhallgatja előlük az angyalgyártás kis- és nagyipari módszereit, estente mesét mond arról,

hogy a Sárkánynak mind a hét feje tökkelütött, és különben is a Sárkány csak arra jó, hogy levágják neki mind a hét fejét,
mert, tudjátok, gyerekek, e világon csak a Sárkány mulandó. Elég ennyit tudnotok a mulandóságról.
Sem anyyalka, de láng-pallosú kerub se lettem. A lángszórót már a Paradicsomban sem szerettem,
pedig ott még mily kezdetleges vala! Nagyjából nem volt célja egyéb,
mint a sarki rendőrnek: pirosra állítani a lámpát. Nos hát, nem lettem sarki anyyalka,
s az vesse rám az első követ, aki biztosan eltalál, mert meghalni nem szeretek, de ha muszáj: egyszer bőven elég.
Nem lettem anyyalka; ördögöcske inkább: vigyori, szélhámos, szemtelen, kiszámíthatatlan, kaján, konok, utálatos, békétlen, békélhetetlen, B12-lhetetlen,
figyeljeteK, kislányok, kisfiúk, mielőtt elaludnátok, elárulom nektek, hogy az a Sárkány nem is olyan tökkelütött, s azt se higgyétek, hogy Meseország valami különös világ, mindennapi dolgok történnek ott is,
tegnap például vekkorszínű strandfelhő úszott a palatetón s a walesi hercegérsek elsőszülött fia szinkrofazotront szült egy okker éjszakán, de mire megjöttek a mentők, elfolyt már a nehéZvíZ,
és képzelje, Mrs. WHO, három órát álltam sorban kapcabetyárbecsületért és mire odaértem, elfogyott,
ezenkívül egy washingtoni milliomos 200 000 dollárért megvette Ferenc Jóska Rhesus-faktorát, de egy gengszterbanda kilopta belőle a golyóscsapágyakat, hát nem egy boszúság?
Pedig én hittem a pápa csalhatatlanságában, míg ki nem derült, hogy folliculinnal üzérkedik!
Alukáljatok, kislányok, kisfiúk, nem történt semmi különös, nincs semmi baj, mindezt csak úgy mondtam, mert épp eszembe jutott, bukórepülésben, a huszadik század közepén,
mert nem lettem anyyalka, az ördög vinne el engem; egyetlen tudományom: az élveboncolás,
nézzétek ezt a ronda tetemet. Az enyém. Élő tetem, igen. Hagyjatok békét a logikámnak.
Kecsesen megemelem koponyatetőm, nézzétek ezt a kopasz agyvelőt, hogy megkérgesedett, pedig még csak pár millió éves,

s hogy elkérgesedett! mennyi mindent kibírt, a nyavalyás, mennyi
mindent kibírt, ami – nem vele történt! Tudjátok-e,
hogy e pár millió év alatt hányszor fordult elő,
hogy minden becsületes embernek meg kellett volna örülnie!
Ne csodálkozzatok
a primitív törzseken, melyek szentnek tartották az örülteket. Hát
nézzétek e kérges, e becstelen agyvelőt, kislányok, kisfiúk,
s okuljatok. És
angyalkát egyet se lássak köztetek! Angyalkát, szöszit, szelídet,
gyolcs-pendelyűt, tollsöpűrű-szárnyút, sztaniol-glóriásat,
és hagyjuk a sárkány-mesét, és nékem, aki nem lettem angyal
tollsöpűrű-szárnyú, sztaniol-glóriás, gyolcs-pendelyes, her-
cig, kicsi édes,
énnekem, aki bukórepülésben, íves sivalkodással, a biztonság
kínzón-vakmerő erejével zuhantam ide,
énnekem ne mondjátok, hogy “szeresd felebarátodat, mint ten-
magadat”,
csak ennyit mondjatok:
“szeresd felebarátodat hasba löni, mint tenmagadat; szeresd fele-
barátodat gázkamrába küldeni, mint tenmagadat; sze-
resd felebarátodat villamosszékbe ültetni, mint tenmaga-
dat; szeresd felebarátodat arcul köpni, mint tenmagadat;
szeress felebarátodra atombombát dobni, mint tenma-
gadra; szeress felebarátod húsán hízni, mint tenmaga-
dén” – :
csak ennyit mondjatok, és akkor, bizony mondom, hiszek néktek,
én, az ördögöcske, aki zuhantam, kényszerleszállást végeztem itt,
közöttetek, ezen a rögös, sziklás, gödrös, ismeretlen te-
repen,
kényszerleszállást végeztem, és tudom, hogy bele fogok halni.

Van egy jó barátom, vízirigó az illető,
megtanított, hogyan kell rohangálni az árban, kicsipeget-
ni mohos kövek alól
a mindennapit. Neki, lám, eszébe sem jutott,
hogy lehetett volna angyalka, édes,
mennyei dolgokban járatos,
s megtaníthatott volna arra is például, hogy rövidebbre tördeljem
e sorokat, s akkor
nem kellene alábirizgálnom oly sok mohos követ.
Tudjátok, ha én ember volnék,
ember, ki arra kényszerült, hogy a világtörténelem leghosszabb
századában éljen

(leghosszabb, pedig még háromnegyede se telt el),
ha ember volnék, mondom,
szereznék egy talajgyalut, hogy kényelmes leszálló-pályát készí-
tek eljövendő kényszerleszállóknak.
Meg aztán ki tudja, milyen magasra jut el egy-egy gyaluforgács?

NAPFORDULÓ

– Igen, igen, tudom. Nyári napforduló.
Hívtam, Mester, fáradjon be, Mester.
Éppen csak csúcsos süvegem
csapom fejembe. Nem szeretnék
napszúrást kapni. Egy pillanat
és mehetünk is.
Hogy ne még?
Tessék, kínálhatom hellyel is, ha már ragaszkodik
efféle formasághoz.
Hozott vodkát? Ó, csuda kedves.
Úgy ül itt, mintha örökre.
Persze, persze, hosszú a nap. Napforduló napja.
Nyári napfordulóé.
Születésnapom.
Az enyém, meg hát... az izé. Az egyezségünké.
Muszáj beszélni erről?
Muszáj?
Hogyne, hiszen a maga napja ez. A diadalé. Tessék,
menetünk, itt van az úgynevezett lelkem,
viheti.
Bár, őszintén szólva, nem tudom, mit eszik rajta.
De ez nem tartozik rám.
Hogy módot ad a végső számvetésre?
Muszáj meglennie?
Isten neki, fakereszt. Bocsánat, nem akartam megsérteni,
az istent csak megszokásból említettem.
Na jó.
Mebántam-e az egyezséget?
Még kérdi?
Nincs egyezség, hogy előbb-utóbb az ember meg ne bánna.
Pedig a mienk csábítónak ígérkezett.
Maga azt mondta: Ifjúság. És én bedőltem.

Ifjúság nyolcvan évig, százig, százötvenig!
Muszáj folytatni? Persze, most maga élvez.
Egyszóval: Ifjúság. Remény. Bizodalom.
Küzdelem. Siker. Győzelem. Csalódás. Újrakezdés. Remény.
Ifjúság nyolcvan évig, százig, százötvenig! Ameddig akarom!
Pirospozsgás arcok. Nemi potencia.
És nyughatatlanság, örökké. Vágy, új küzdelemre, nőre,
sikerre, pénzre ésatöbbi.
Frissesség. Vígtség. Céltudat. Romantika.
S a hit, a hit, hogy érdemes!
Hit a Célban és abban, hogy a Cél a Küzdelem maga!
Eredmény is, persze, itt-ott. Mézesmadzag.
Hogy abba ne hagyjam soha! Ne lehessen nyugalmam.
Mester!
Legyen ezerszer átkozott!
Maga ellopta tőlem a hitetlenség nyugalmát!
Az aggság bölcsességét!
Cinikus vagyok? No, ne mondja. Hogy oda ne rohanjak.
Ne feledje, éjfél még messze,
még mindig túl fiatal vagyok a cinizmushoz.
Éjfélíg még halhatatlan vagyok.
Nem, csak a saját logikáját
olvastam a fejére, Mester.
De folytassuk. Egyszóval: Ifjúság.
Erő. Egészség. Rugalmas izmok,
sosem-meszesező véredények,
éber agy, ép fogak, – :
megrágni a történelem rágós tényeit;
lelki immunitás,
türelem, ösvéri makacosság,
gyönyör, amennyi csak beléd fér! öröm! bosszúság!
Kínlódás, eufória – mindegy: csak unalom ne!
Hogyne, tudom, így szólt az egyezség és csábított is.
Ki a fenét ne csábított volna!
Ifjúság nyolcvan évig, százig, százötvenig!
S lelki immunitás:
a halhatatlanság ábrándja – végső pillanatig!
Ne szóljon közbe, Mester. Nem akartam beszélni,
maga kényszerített, hát fogja be a száját, hallgasson végig,
még messze az éjfél. Nyári napforduló!
Egyszóval: Ifjúság. Seregyei apró és hatalmas
dolog, tény, folyamat, állapot, amit
hülye gyűjtőnéven Boldogságnak hívunk.

Az utolsó szó jogán beszélek!
Boldog voltam, igen. És fiatal, mindvégig, és vidám
és küzdő kedvű és győzedelmes és csalódott és mindig újrakezdő,
örökké nyughatatlan. Becsvágyó és becsületes, remélhetőleg.
Jó volt, sok minden jó volt.
Örvendeni egy csóknak is. Megfogalmazni egy megfoghatatlan
dallamot. Vagy csak ülni a parkban, egy padon,
valakivel,
s szoknyája alatt kutakodni.
S ami legfontosabb – nem is hinni, hogy vége sose lesz,
csak megfeledkezni róla.
Pontosabban: nem gondolni rá.
Mert a meggondolatlanság az ifjak
s a feledékenység a vének szerencséje, áldása. Én
csak az előbbit tudhatom,
így szól az egyezés, ugye.
Jó volt, persze, evezni a Dunán,
felszökni zergés szirteken;
röhögni nagyokat; jó volt a hit,
hogy egy-egy mozdulatommal
valamit én is megmozgathatok,
s büszke lehetek örökös
éberségemre, Mester,
arra, hogy még álmomban is
résen vagyok s hiába akarnám
kikapcsolni fejemben a riasztókészüléket:
nem sikerülne.
Ez is hozzátartozott
az egyezéshez, a sok apró, hatalmas, jelentős vagy érdektelen
dologhoz, állapothoz, folyamathoz, amelyet
– mondtam már –
hülye gyűjtőnéven Boldogságnak hívunk.
A boldog állapothoz, amelyet
nem az eredmény, csak a szándék határoz meg. Amelyben
erőt jelent a Hit, olyan Erőt,
hogy meg kell hódolnia előtte minden emberfiának
(különben istenfia is
emberfia volt, csak törvénytelen – :
kuss, drága Mester:
az utolsó szó jogán
rosszmájú is lehetek –
aminthogy vagyok is).

Szégyen, nem szégyen, de most már
fáradt vagyok.
Nincs fárasztóbb, mint a dicséret,
s én eddig mást se tettem,
agyondicsértem, Mester, magunkat
és egyezségünket, fáradt vagyok,
de még mindig messze az éjfélt,
s munkál bennem az indulat, a végső
– nem szívesen hallgatja meg, tudom,
de nem mondok le az utolsó szó jogáról! – :
Mert jöhetsz, örök ifjúság,
boldogság, küzdelem, csalódás, győzelem, remény,
mulandó halhatatlanság, amelyről
csak az utolsó pillanatban
derül ki, hogy mulandó – :
itt van, Mester, az úgynevezett lelkem,
viheti rögtön, habár nem tudom,
mit eszik rajta. De hát
ez nem rám tartozik.
Én csak egy utolsót üvöltök,
s követelem a fáradtság jogát!
Követelem, mert végre
pihenni akarok!
Az aggság jogát is követelem,
a feledését, bölcsességét;
azt is, hogy ne érdekeljenek a nők,
hogy legyek impotens,
követelem a nyugalom jogát,
a megnyugvásét; azt, hogy beletörődjem
abba, amibe (nem, hogy nem lehet, de)
szerződésünk nem enged;
a halál jogát, igen, a Halálét
követelem, Mester! Mindent követelek,
amitől elestem ezzel az
átkozott szerződéssel!
Ó, Mester, Mefisztó,
már kezdek hülyeségeket beszélni.
Öt perc múlva éjfélt. Mehetünk.

HOGYAN ÍRJUNK VERSET

1. § Egyedem-begyedem-tengertánc.
2. § Hajdú sógor, mit kívánsz?
3. §
 - a) Azt instállom, esedezem, óhajtom, kívánom, kérem, követelem, parancsolom, hogy érthető legyen, a betyár nemjóját!
 - b) Azt instállom, esedezem, óhajtom, kívánom, kérem, követelem, parancsolom, hogy jó legyen, a nemjóját a betyárnak! Színvonalas. Európai! és ázsiai, afrikai, amerikai, ausztráliai, antarktisz. A jó vers már azelőtt *közöl* valamit, mielőtt az értelemig elhatolna, mondá Eliot. (Könnyű volt neki. Vagy nem is?) Ja igen, és ne csak európai stb., hanem csíkszentjehovai is legyen.
4. §
 - a) Persze-persze-persze-persze, jó legyen, jó legyen, hogyne, hogyne, de érthető, de érthető. A betyár nemjóját. Mára is, mint régen, Csüng a hold az égen, Ó, csudásan nagy dolog, Hogy Magára gondolok, Alszik már a téesz, Álmából fölérez, Bájvarázsok meglelik, Óbeboldog reggelig. Mi az, hogy Eliot? Angolul még olvasni is nehéz, nem-hogy írni.
 - b) No lám, no lám, no lám! Ezt már ismerjük. Voilà, Messieurs! Addig verem, nagysád, amíg hű lesz, Amíg hozzám csupa báj és bü, Úgy elverem, hogy a teste kék lesz, Avagy pedig zöld, miként a fű. Mi az, hogy érthető? Mindent érteni kell? Igen. Csak a kiindulóponton vigyázzunk! Az ismeretlent megközelíthetjük az ismeretek, de a lehetőségek felől is. Az ismeretek hajlamosak arra, hogy csak azt a jövevényt fogadják be, amelyik rájuk üt, logikájukhoz igazodik, kialakult törvények szerint él és ítél. A lehetőségek némi bátorságot és képzelőerőt igényelnek; innen nyílik az érthetőség visszaútja.

- c) No lám, no lám, no lám! Ezt már ismerjük. Istenuccese! – piros gömbökből pirkadó hajnali gyékényszatyrok fohásza – Hol a valóság? Valóságábrázolás?
- d) Ad 1: piros gömbök: a bűvös szó következik: modernség! Csakhogy modernség és marhaság közé ne tegyünk = jelet. Modernül is lehet *gondolkodni*, l. Shakespeare-t.
Ad 2: valóság: a Bohr-féle atom-modellt senki sem látta a valóságban – tehát nem létezik? S a modell nem valóságábrázolás?

6. § Hajdú sógor, mit kívánsz?

7. § Egyedem-begyedem-tengertánc.

a d v o c a t u s d i a b o l i (pihegve jő):

Verd csak a gépet nyavalyás
aki vagy Nem kell ennek uraim
se máglya se bitó se forró olaj se spanyolcsizma
(ez különben nemzetközi szabadalom akárcsak
az inkvizíció) testvéreim a krisztusban s a sá-
tánban

főleg mindkettőben egyszerre hogy megkavarjuk
a delikvenst

In primis úgyis tudja hogy meg fog dögleni elő-
bb-utóbb ne tudjon hát fix dátumot

ITT A THANATOS-RÁDIÓ P
ONTOS IDŐJELZÉST ADUNK 1968 tele köve
tezik a csíkszentjehovai időszámítás szerint
másutt persze másképp számítják hol előbb hol u-
több rettenetes ez az anarchia jómagam most 1
582 október 10-ét írok – ez nem Anno Domini
ert a pápa kivette az Ő ellenőrzése alól
tehát és mivelhogy halállal születék már eleve b-
eleköptek a levesébe

I
N
N
E
N
—
|

<i>Pro secundo</i> eddig legalább tudott egy abszolút	A
mot a halált mely egy vala és oszthatatlan azá	K
m az egyedüli abszolút kategória nem nyúlh	K
attak hozzá mindenlébenkanál tudósok kik ú	O
gy szeretnek osztályozni s kik az én útszéli p	R
ofonegyszerű influenzámra csak azt a gyógsz	
ert tudják hogy <i>hm hm</i> dosis 3x2 naponta h	—
aszniát után megdöglendő (a páciens) tetsz	
és szerint választható a vírus a latin görög ci	
rill ábécéből – végig minden betű legalább e	
nnyi van	
de most már van klinikai halál biológiai halál (
az erkölcsiről nem is szólva) ember legyen a t	
alpán képzett hullajelölt aki választani tud j	
óságú isten ide is betört az osztályozás ésp	
edig görög-latin szavakkal de	
mit ér a választójog ha egyik jelölt rosszabb mi	
nt a másik	
az abszolútum szertefoszlott uraim és tölem még	
s azt követelik hogy állítsam zöld a zöld (és	
a <i>pipacs szöszöske szára zöld/</i>	
<i>s olyan kit végül is megölnék/</i>	
<i>mert maga sosem ölt</i> →	
Radnóti M)	
vagyis a halál sem biztos csak az hogy nem élü	
nk örökké	
<i>Pro tertio</i> belülről is eretnek — testének ti	S
tkos temploma (Babits) ellen föllázadt	A
ak eretnek zsigerei idegei véredényei csontjai	K
nem is szólva halhatatlan lelkéről amely ne	E
m létezik	T
ó uram	T
nincs pihenésem ó uram nincs étkem álmom ita	Ö
lom	K
vérem koleszterin-szintje nőttön nő gyomrom tú	Ö
lterhelték elméletek csontjaimból dekalcináló	Z
ók a remény	Ö
éjjel fölriadok arra hogy ez milyen szép milyen b	T
orasztó ez és keresem a szavakat rá	T
keresem keresem gyötrődöm elaludni nem lehet	T
mert szóban kimondva tán mégis megfogható	
bb a megfoghatatlan	

bár engem ez sem vigasztal de hátha vigasztal m
 áásokat
 jaj ha tudnátok mennyi mennyi szenvedést tudto
 k okozni akaratlanul is – hát még akarattal
 jaj ha tudnátok mi hal meg bennem oktan észr
 évétlen fájások miatt
 és jaj nem bírom abbahagyni jaj abbahagyni n
 em bírom jaj
 hiszek átmenetileg hiszek az átmenetben tudját
 ok merre hova tudjátok ugye tudjátok remél
 em
 jaj röhögni akartam egy jót és látjátok ez lett b
 előle
 És *azután* utánam minden jó lesz pompás remek
 hihetem joggal mert látni úgyse fogom hát
 azt hiszem amit akarok
 hihetem hogy belőletek *lefordítottam* amit érdem
 es
 és csak úgy érdemes ha mindent
 s ha nem is akkora mint a valóság de egész az
 én mindenségem
 s mint minden egész: lehetőségeiben határtal
 an
 a többi a ti dolgokat _____ énutánam
 énutánam
 aki – minden osztályozás minden bizonytalans
 ág ellenére –
 aki belétek haltam

É
 S
 A
 Z
 U
 T
 Á
 N

s k é r d e m h o l t o m b a n
 i s :

8. § Egyedem-begyedem-tengertánc,
9. § Hajdú sógor, mit kívánsz?

EZ A NYÁR

Ó, ez a nyár, ez a nyár.

Micsoda hülye nyár, micsoda áldott, utálatos, remek, megszokott, hihetetlen – ki látott még ilyet.

Bőkezüen visszaveszi, mit adni elfelejtett. Szárazság a tarsolyában. Jeget könnyezik és búzával szőkére érleli a napocsát, búzavirággal kékre az eget.

Ingyen idillel indult és most megijedt – ingyen idillel, desztillált bűbájjal, kasztrált kacagással! – – de jaj, utólag be sokba kerül az ingyen idill!

Otthontalan a nyár, ez a nyár, nem tudja, hogyan fejezze be magát, mert minden kezdet nehéz, de a befejezés még nehezebb.

Mosolyba-menendő ajkunk összehúzzák vackorba oltott álmaink!
Műszereiket szidják az időjárás szakemberei, elektronikus szélkakasokra cserélik a hús-vérből valókat –; az enyhe szél szabadon jön át a vámon, pedig ki tudja, mit hoz,

mit hoz a nyár, ez a nyár. S hogy csatlakozik-e majd az őszhöz az európai menetrend szerint.

————— Ó, éjszakánk az éjszakában:

Mikor éjfelet foszforeszkált a lidérc, három urambáty könnyeivel sózta a megrevesedett tősgyökeret,

kipitykértük az eget kurjantásainkkal, mondtuk, hogy *hát-hát* és *bizony-bizony*, semmi sincs jól, a felhőket rosszul szerkesztik, atonális pittypalattyfütykísérettel tors káromkodás hersegteti a kaszapenge félbemaradt ellipszisét,

zabáltunk torkig, életre locsoltuk magunkban a muzikalitást, szidtuk a felsőbbiséget, az alsóbbiséget, a közepességet s meghízunk – titokban, hogy észre ne vevődjék, – mégis észrevevődött.

Vízfejünkből zuhogtak a stilisztikai monszunok!

görögtűz! rím-petárdák! bumm – becsapódnak a

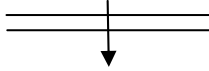
n p h r k
a i í e

tudniillik Maczkó Piaszter
kibújt a zsákbamacska kék
szemén s a jelszó elfogyott
de fölzendült az indigóhaj

Soutou-Miguel Bruno apát
a szent széklet hamis ura
tíz deka vajban tintahal
festi alá az ostiNATÓt

habcsókot vált a rádió
s a kisbaconi búzasör
a kulcs kikelt ez Genfben visz
így álmodta Eugene UNESCO

ajánlatos a Dynamo
virágot nyit a szinkron elnök
a kikötői tetemek
fölkutatják eltűnt szerelmök

jó éjt, hajnal, aludj, míg éjeden virít a Nap! *Tárgy és Jel*
szerelmének szülőttei, szavak, milliós nép! gyerünk kikalapálni a
nyersanyagot, az időt – – – tartalékaink mérhetetlenek, akár
csak mulasztásaink. Mert

ha évszázadokat érő évtizedekkel

dicsékszünk,

csak a vád száll vissza fejünkre! – : hogy
elpocsékoltuk az előző évszázadokat.

Jó nyarat, semmi mást!

Otthont a nyárnak, nyarat nekünk. Hajnalok kolibri-ritmusában,
válogatatlan fények között babusgatni a kertben tuli-
pánná nyíló balladákat, polarizált reményeket vetíteni
élesre állított szemünk elé, – önműködően utánozzanak
kibernetikus játékaink; indula-
tokon innen, túl az alázaton

gombnyomásra indul földérítő útra

a lelkiismeret –

Végig a Via Appia mentén, zsinóregyenesen, két
méterrel a talaj fölött. Spartacus vitézei, feszesen tisztelgve –
csupa feszes tisztelgés a test, tisztelgés, Pokolország! Két méter-
rel a talajszint fölött, légpárnás kínokon, Pokolország! Rozsdás
rugójú délibáb, Pokolország!

Jó reggelt – szép halált.

Van valahol egy próba-nyár,
fogantatás – koncepció! – :
tükör-magunk tükör-nyara –

anyag és eszme közt a félúton;
anyag és eszme közt a félúton;
anyag és eszme közt a félúton;

Az ég kék szárnyú alkatrészekben gondolkodik;
a szándékok elrendeztetnek helyjegyük szerint;
a múlt s jövő közt félig-átersztó
tükörből lessük, hogy mit kell teremnünk;
a Csíra → Kalász → Csíra-Érdemérem
fityeg büntetett előéletű
történelmünk mellén;
szép halálból vizsgáznunk kell:

előtte! – folyton – mindhalálíg;
törvényerőre
emelni a szépség szeszélyeit, az agyafúrt
paragrafusok kibúvóihoz
őrt állítani – : vissza, nyavalyások! –;
anyag és eszme közt a félúton
belém álmodta magát a szivárvány –
 eső után ————— golgota előtt
 tavasz és ősz között a félúton
 tovább-álmodja magát az ige:
 a nyár látható felületeire
e z a z é n f e h é r s é g e m a m e l y
 m e g
 t ö r
 e t e
 t t
 tinéktek

Jó reggelt – szép halált;
nyarat, amelyért meghalni érdemes,
nyarat, amely után meghalni könnyű;
nyár, ősz, tél, tavasz – átmeneti évszakaink
berendezésül feledjük magunkat és mindent, ami hozzánk tar-
tozik,
vackorba oltott álmaink, tulipánná nyíló balladáink; és neme-
sített hallgatásunk, gyógyító fűvel illatos szavunk;
gyártsatok piros bombát, paradicsomvirág-hadiüzemek; krumpli-
bokor, kísérletezz a föld alatt; csövesgránátot, kukoricák!;
lopd el, nyár, lopd ki szájunkból a metaforákat, vetköztesd le a
szavakat ————— agyó

Krumpli potyogjon az égből;
mennydörögjön a “Zöld mel-
lény” dallamára; csókbefőtt
jégesője zuhogjon, szakadjon
édesgyökér-havazás... !*

* Shakespeare, Windsori víg nők, V. 5.

búcsú	a	t
		r
		ó
		p
		u
porcelán szinesztéziák		s
közt pucér halál tántorog		o
védtelen szimbólumokat		k
fálnak boa constrictorok		t
		ó
agyő embersírású majmok		l
elefántléptű jambusok		—
lepke-halk rímek szárnyain		
a harmónia szétsusog		

térden a bivalyszemű estben
amikor térdre hullva esd
a félelem a sose-rest
kinek nevében térdre estem

irreverzibilis kobra-évek!
földiekkel játszó pokol! a
mértéktelen indulatok
s mérsékelt bátorság hona!

agyő vágóhíd hol tucat
inas szíjas inverzióért
álltam a sort tagló alá
requiescat – ne féld a hóhért

tegnapban a mát mában a
holnapután kik tetten érték
körödből mind kitornek ím
agyő dzsungel betelt a mérték

keselyűk és szitakötők
agyő ti párdüztűzű esték
virágoknak halála halj
harmatozz hűvös hajnalt rest ég

agyó langyos metaforák
szél tereli az égi kondát
lián-hajú szörnyetegek
agyó mosolytalan Giocondák

térden a bivalyszemű estben
amikor térdre hullva esd
a félelem a sose-rest
kinek nevében térden esdtem

tenyészet-alagutakon
anapesztus-ritmusra ásít
a tigrisorkú unalom
a képzelet is belevásik

napon-száradt hasonlatok
avas avar alól kiásott
s újból szemétre vettetett
banánhéjú fogadkozások

mert minden szín egy szóba fér
ne kísértsd a vadont hazárdul
kertem
virágom
otthonod
ismerd
fogadd
szeresd hazárdul

Ó, ez a nyár, ez a nyár.
Rugóra jár a délibáb,

harangvirág esengve bong,
egy csattanás – kiárad és

lobogva lánghol a Mekong,
lassan kezünkhöz szelídül az este, – csitítjuk, eltesszük holnapig,
s a nyarat is emlékezetünkben, kiülünk a közös mennybolt alá, s itt
s most és mindörökké, kérges reménnyel, várunk a hajnali csat-
lakozásig.